

Gondolatok a házasságról

Az írás a Népszabadság
2015. 07. 11. számában
jelent meg.

[0 komment](#)

[Kerék-Bárczy Szabolcs](#)
[Népszabadság](#)

Fellángoltak ismét a viták itthon a meleg házasságáról azután, hogy az amerikai legfelsőbb bíróság annak engedélyezéséről döntött. A kérdés elsősorban nem a házasság intézményéről szól, hanem arról, hogy mit gondolunk a szeretetről, a szabadságról, egymás elfogadásáról, s hogyan vélekedünk önmagunkról.

Az emberi természet egy jottányit sem változott a teremtés óta, ám a társadalom, az emberek közti kapcsolatrendszer rengeteg változáson ment keresztül az évezredek során. Vannak örök értékek, és vannak olyan élet- és viselkedésformák, amelyek mások ma, mint ezer vagy akár ötven évvel ezelőtt. A legörökebb érték a szeretet, az általa vezérelt kapcsolatoké.

Ideológiai meggyőződésünktől függetlenül hátborzongatóan igaznak tarthatjuk Pál apostol csodálatos versét: „ha szeretet nincs bennem, mit sem érek”. A szeretet természetesen nem kizárólag egy konkrét személy iránt megnyilvánuló érzést jelenti, hanem általában az embertársra vonatkozót. Jézus azzal újította meg az ősi vallást, hogy a szeretet parancsát állította a középpontba, amellyel persze minden korábbinál nagyobb kihívás elé állított bennünket.

Gyűlölni viszonylag egyszerű, ahogy bosszúállónak lenni is, hiszen olyan sok sérelem ér bennünket nap mint nap, hogy mindig megtalálhatjuk az utálatunk tárgyát. Ám még az ellenségünkben is megadni az akár parányi jót, vagyis az emberit, ami miatt szerethetővé, tehát elfogadhatóvá válik, elviselhetetlenül nehéz, már-már lehetetlen kihívás. Márpedig a szeretet akarása és megélése méltóságunk egyik legfőbb forrása. Hiszen mi, emberek képesek vagyunk minden lényben keresni és felfedezni a teremtő erejét, művének eredményét, vagy ha sokaknak úgy tetszik, a hozzánk hasonlatos képmást, a velünk egyenrangúan emberit. Ezt az empátiát pedig csak a legmagasabb rendű pozitív érzés, a szeretet képes kihozni belőlünk.

Marabu rajza

Mindannyian harmóniára, biztonságra, stabilitásra törekszünk. Legtöbbünknek ehhez hozzátartozik a szeretetteljes emberi közösség, a saját világunk, erőnk forrása, amelyben otthon érezzük magunkat. A legfontosabb, de nyilván nem az egyetlen ilyen közösség a család. Normális emberek nemcsak maguknak akarnak ilyen biztonságos közeget teremteni, hanem arra is törekednek: másoknak is legyen lehetőségük arra, hogy életüket a család óvó-védő közösségében tölthessék. Politikusok számára különösen fontos ez, mert tudják, hogy az egyén és kisközösség stabilitása nélkül nincs társadalmi béke sem.

Ordas eszméket képviselő vagy zavaros fejű politikusok számára pedig az világos, hogy minél több polgárt fosztanak meg a biztonság érzésétől, annál jobban tudnak a zavarosban halászni, másokat az orruknál fogva vezetni. Ha két felnőtt ember szabad akaratából dönt úgy, hogy családban kíván élni, s ezt a házasságkötés aktusával kívánja megpecsételni, valamint az ezzel járó jogokat és kötelezettségeket is vállalja, miért ne tegye? Minden ilyen közösség a stabilitás egy újabb kis szigetét hozza létre ugyanis, a szeretet eggyel több fellegvárának az alapjait rakja le, amely a nagy közösség, vagyis a társadalom integritását erősíti.

hirdetés

Két ember szeretete nyilván házasság nélkül is kiteljesedhet, s a formális keretek semmit nem adnak hozzá és nem is vesznek el a szeretetből és annak hétköznapi hatásából. Ám a házasság jogi köteléke nemcsak az abban résztvevők, hanem a társadalom számára is sokkal nagyobb kötelmet és felelősséget jelent, amely óriási haszonnal is jár, így azt az államnak is üdvözlőnie kell. Hiszen a házasságban egyértelműbb a gyermekek helyzete, jobban rendezhetőek az anyagi viszonyok, és így tovább.

Mindebből logikusan következik, hogy a házasság fontos intézmény, függetlenül attól, hogy az abban részt vevők milyen neműek. Mert a szeretetnek nincsen neme és kora, és nem kapcsolódik hozzá semmilyen feltétel, vagyis ennek az érzésnek a megélése a szabadság szuperlatívusza, hiszen a szeretet „mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel”. Krisztus nevére nem hivatkozhatnak az ő tanítványait és tanításait ismerők; ez

valósággal istenkáromlás lenne. Vagyis politikai ideológiák alapján vagy a kereszténység okán sem lehet elutasítani a meleg házasságát.

Felekezeti okból lehetséges, ám ne feledjük, hogy a társadalom, s benne a nézeteik egy részét emberek által képviselő vallások tanításai változnak a korral, s erre a legszebb példa éppen II. János Pál vagy Ferenc pápa életműve. S azt se feledjük, hogy a szeretet parancsa alapján eleve nem lehet gyűlölködni, kirekeszteni, megbélyegezni senkit sem. Mindezzel azokhoz szólok elsősorban, akik magukat konzervatívoknak vagy keresztény(demokraták)nak tartják.

A szeretetközösségek között az abban részt vevők neme szerint legharcosabban különbséget tévőknek azt is üzenem, hogy ne féljenek elfogadni a szeretetet olyannak, amilyen. Aki bizonyos a saját nemi hovatartozásában, akinek a személyisége nem inog meg az övétől eltérő életformák láttán (márpedig oly sokfélék vagyunk, akár Darwint, akár Istent tekintjük kiindulópontnak!), az eleve képes magához ölelni mindenkit egyszerűen azért, mert a másik is: ember.

A szerző a DK elnökségi tagja